

RAUNIOLTA

KOIVUN VISA

Kaksikymmentäviisi senttiä

Teos myydään vähävaraisten op-
pilaitten avustusrahaston
hyväksi Suomi-
opistolla

•

VARATTOMIEN KOULUNKÄYNNIN AVUSTAMISEKSI

Painettu ja sidottu
Suomalais-Luterilaisessa Kustannusliikkeessä
Hancock, Mich., 1918.

ÄITINI!

Sointuvana kantelosi lapsuuteni päivinä minulle soi, kauniisti se keh-toni äärellä kaikui, ihanina sunnuntai-aamuin säveleet kohosivat korkeuteen. Laulusi mieleeni jäivät, niiden säveleet syömeheni syöpyivät. Yhä olen niistä nauttinut ja ne kaikuvat minulle vieläkin.

Voisiko lapsesi soittaa kanneltasi! Sinulle, Äitini, omistan tämän teokseni. Jos jokukaan säe tuntuisi runolta, niin siitä ansio Sinulle, sillä siinä tulee esiin luonteenomainen runollisuutesi, sydämesi hienous, jota laulusi aina tulkit-sivat.

Suomi-opistolla 2 p. heinäk. 1918.

TEKIJÄN ALKULAUSE

Tämä kokoelma tulee julkisuuteen sellaisena kuin kouluvuosien työn lomassa samoinkuin jälkeenkinpäin aiheita ja niistä muodostuneita säkeistöjä itsestään on syntynyt. Ei ole ollut aikaa ruveta niitä muodostelemaan itse eikä kellekään asiantuntijalle ollut tilaisuutta niitä näyttää. Ja näin ollen vasaran jäljet ja pihtien pitimet kauttaaltaan näkynevät. Mutta tarkoitus ei ollutkaan tästä toimittaa kilpakiljoitusta, ei palkintokappaletta, ainoastaan antaa kansalleni vaatimattomaa luettavaa, jonka kautta voitaisiin panna alulle eräs varsin tärkeä yritys, nim. perustaa Suomi-opistolle vähävaraisten oppilaitten apurahasto.

Runot ovat moniaiheisia kuten lukija huomaa samoinkuin "kokeita" eri kielissä. Koulussa ja varsinkin elämässä kohtaa ihminen useita aineita ja aiheita, joiden kanssa tulee tekemisiin ja näistä ovat runot alkunsa saaneet. On koetettu pysytellä elämän todellisuuden kannalla joskin runo-

ratsua ei ole tahdottu sitoa sen pyrkiessä vapaasti laukkaamaan. Senvuoksi lukijaa pyydän ymmärtämään tekijää ja syventymään asiaan ennenkuin lausuu tuomionsa näiden "Rauniolta" ja sen lähistöltä poimittujen palasien suhteen.

Kansikuvan piirtäjälle ylioppilas Maria Kinnuselle vilpitön kiitos!

Heinäkuulla 1918.

TEKIJÄ.

Jeesuksen kanssa

Koulutoverini past. H. Hillilän vihkiäisiin
28. VI. 1918.

Jeesuksen kanssa tahdon
Päiväni alottaa,
Jeesuksen helmaan jääden
Yönikin uinahtaa;
Auringon paistaessa,
Myrskynkin riehuissa
Jeesuksen, veljen kanssa
Astelen riemuksina.

Jeesuksen lämmin syli
Orvolle koti on,
Armahan yljän ääni
Lohtukin verraton.
Matkan ei vaivat paina
Ystävän käästä vie,
Oisi vaikk' yökin aina
Oppaallen tuttu tie.

Jeesuksen kanssa eteen
Isänkin astua saan,
Jordanin virran veteen

Painua kylpemään.
Siell' ompi kyynel poissa,
Murheetkin kadonneet,
Jeesuksen luona koissa
Varjot on hälvenneet.

Jeesuksen kanssa hetken
Kulkea vielä saan,
Päätyissä maisen retken
Taivaassa puvun saan.
Kaikkeni, Jeesus, tahdon
Kanssasi toimittaa;
Luonasi Jeesus tahdon
Ainian asustaa.

Alkuper. säveleen saa tekijältä.

Karitsaa katsellessa

Raskas tie on Golgatan
Herra Jeesus Sinullen,
Karvas kalkki Karitsan
Viattoman, puhtoisen.

Kenpä nyt Sun nähdä saa
Kamppaillessas' katkeraan,
Kuulla, kuinka valittaa
Kaiken Herra janoaan.

Kuinka Sua pilkaten
Naulitahan ristihin!
Tyynnä kestät, kärsien,
Tuosta sammuu päiväkin.

Veri valuu, nääntynyt
Kallis Jeesus olet jo!
Liian paljon kärsinyt,
Aivan vaivut, kuolet jo!

Kuule, kuiskaa Jeesuksen,
Sinun vuokses' kärsinkin,
Velkakirjas maksaen,
Josta tämä kaikkikin.

Lapsoseni, haavojain
Muista, eestäs kantaa sain.
Seuraa minun jälkiäin
Oman onnes' vuoksi vain.

Alkuper. säveleen saa tekijältä.

Mä sinuun katsahdan

Käännös engl. kielestä: My Faith Looks
up to Thee.

Mä Sinuun katsahdan
Karitsa Golgatan
Vapahtajain;
Huomaa mun huutoni,
Pois ota syntini,
Sun kanssas haluni
On olla ain!

Sun armos voimanain
Mua viime matkallain
Vahvistakoon.
Kuolithan minullen,
Syömeni Sinullen,
Vain yksin Sinullen
Ain' kuulukoon.

Kun tieni pimenee,
Matkani synkkenee
Käy kanssani.
Eloni ilosta,
Kyynelen kuivata,
Sivullas astuta
Oi ylkäni.

Siskolleni

Oi tullos sisko laulamaan,
Sun kanneltasi koittamaan;
Oi laula Jeesuksellesi,
Parhaalle ystävällesi!

Hän kuoli meidän tähdemme
Verensä antoi eestämme.
Nyt lahjaks' tarjoo autuuden,
Ijäisen elon taivaisen.

Jo katso tuota Karitsaa
Eestäsi verta vuotavaa,
Nuo hellät silmät lempeät
Jo tuskain vuoksi sammuvat!

Oi etkö tunne sääliä
Sä, että Herran ristiä
Synneillä vielä kovennat,
Tuskiaan yhä enennät?

Kaikkensa Jeesus sulle soi,
Elämän, onnen, rauhan toi;
Jo toki Häntä seuraatkin,
Nuoruutes Hälle uhraatkin.

Sävel: Oi kuningasten kuningas

Rauhanmaa

Ensimmäinen säikeistö lainattu Kansanvalist.
lauluvihk.

Oi rauhanmaa!
Ken meidät sinne vienee
Ken meidät sinne vienee.
Jo iltataivas pilvehtynyt lienee,
Ja meri pauhaa kovasti.
Ken veisi tuonne hennosti,
Ken veisi tuonn' miss' haamoittaa?
Oi rauhanmaa!

Oi onnenmaa!
Miss' on sun valkamasi,
Rauhaiset rantamasi?
Kun mainen päivä pilveen kätkeyypi,
Ja yökin yltyy, vapisen!
Ken vihjoaisi turvaisen
Sataman tyynen, rauhaisen?
Oi onnenmaa!

Ihannemaa!
Nyt tiedän mistä löydän
Parahan herkkupöydän.
Ei matka tunnu aina mukavalle,

Se ristin tie on, Golgatan.
Sen päästä siintää ihanan
Maisemat rannan rakkahan.
Ihannemaa.

Oi kotimaa!
Mä kerran tuonne pääsen,
Ystävän kuulen äänen.
Hän mulle kaikki omi valmistanut.
Hän, kuka? Jeesus nimensä.
Kurjille vuoti verensä,
Köyhille antoi kotinsa.
Oi kotimaa!
Oi onnenmaa!
Oi rauhanmaa!

Mun voimani on Herrassa

Ensimmäinen säkeistö lainattu "Lauluopista".

Mun voimani on Herrassa,
Siks kestän ajan vaiheita
Mua kuolokaan ei paina.
Jo lasna mull' ol' usko tää,
Se vielä kaiken elämää
On turvanani aina.

Mun voimani on Herrassa
Ja ristissä ja veressä,
Siin omi taivas mulle.
Kaikk' onni mainen vaihtukoon
Kuin sumu tuuleen haihtukoon
Mä elän Herra, Sulle!

Oi onneni tuo suuri on,
Kun kerran pääsen kotihin
Luo armaan Jeesukseni!
Mä siellä laulan paremmin,
Soittoni soipi somemmin
Kiitosta Herralleni.

Oi sisko, veikko, armahin,
Miss' ompi sinun onnesi,
Miss' on sun sydämesi?
Oi kuule, katso ristihin,
Siell' ompi onni korkehin,
Sen kautta kotiin päästään.

Oi onneni tuo suuri on,
Kun kerran pääsen kotihin
Luo armaan Jeesukseni!
Mä siellä laulan paremmin,
Soittoni soiپی somemmin
Kiitosta Herralleni.

Isä taivainen, auta!

Miksi kuljen, riennän, matkaan,
Miks' en paikalleni jää?
Miksi, Herra, tämän raskaan
Ristin mulle, miksi tää?

Heikko kantovoima mulla,
Varsin hento olenkin!
Vastamäki saattaa tulla;
Alas, vaaraan vaivunkin.

Varsin monta vihollista
Vaaniellen saalista,
Vartoo tiellä; monta lasta
Kaapannehet, poloista.

Pimeätä, koleata,
Kaitahista polkukin;
Syvänteitä, harjanteita,
Moni turman kuulukin.

Herra, rakas Jumalani,
Miksi näin mun unohdat!
Miksi jätät Auttajani
Heikon, missä viivähdät!

*

“Rauha! Ei oo mitään hätää,
Pysy tyynnä, lapsi vain;
Kädestähän sua pitää
Isä hellä, armas, ain!”

“Seiso vainen paikallasi
Rintamassa, työssäsi.
Olen varmaan sivullasi
Myöskin kärsiessäsi.”

“Pojan kautta lunastettu
Olet, minun lapseni,
Muista: ethän unohdettu
Koskaan, pienokaiseni”.

Jumalani ja minä

Suomennos runosta: “My Lord and I”,
by Mrs. L. Sharey.

Oi ystäväni kallis
Niin armas minulle,
Sä rakastat mua hellästi
Ja uskollisesti.
Mä kaukana en Sinusta
Voi olla, läsnä vain;
Sun luonasi on rauha
Mun Jumalain.

Mä kaikki Sulle kerron:
Suruni, iloni,
Jos päivän omi pilvinen,
Jos iltain ruskoinen.
Sä neuvot mulle tehtävän,
Sä ohjaat matkallain;
Sinulle elän aivan
Mun Jumalain.

Jeesukselle huoleni

On kertoilla Jeesukselle
Niin rattoisaa tarpeitaan;
Ja parhaalle ystävälle
Ain' jutella huoliaan.

Kun ystävät maiset jättää
Ja mieleni raskas on,
Niin silloinkin syliinsä liittää
Mun, ystävän verraton.

Mä toivoisin pääseväni
Mun ylkäni luokse jo,
Ja piankin saapuvani
Mun matkaltan kotio.

Alkuperäisen säveleen saa tekijältä.

Jouluna

On joulu tullut meille
Tää juhla Jeesuksen,
Ja enkel' säikkyleneille
Toi ilosanoman.
Maa, taivas, kiitä, niin myös ihminen,
Kun ylkäs Vapahtajas
Jo tullut armoinen.

On joulu ilojuhla
Tää juhla Jeesuksen;
Ei ole seimi tyhjä
Siell' uinuu lapsonen.
Oi sielun, riennä kanssa paimenten
Jeesuksen seimen juureen
Sun lahjas uhraten.

Alkuperäisen säveleen saa tekijältä.

Pääsiäisriemumme

Riemuisin mielin nyt veisaelkaamme
Kuoleman ponsi jo ponnahti pois;
Nimeä sankarin lausuelkaamme,
Kenpä ei voitosta veisailta vois.

Jeesuksen haudalle riennämme varhain
Voiteemme, yrttimme mukana on.
"Missä on Jeesus, Hän ystävä arkain?"
"Ei Häntä täällä! Hän noussut jo on."

Turha on taistella tutkainta vastaan,
Sinetit, vahdit sen varmaksi sai;
Vanhurskas nousee vain vankeudesta,
Tämäpä sortajaa harmitti kai.

Omenan syönti se onnemme otti,
Turmion tuhoisan tiellemme toi.
Kristuksen kuolema sovinnon tuotti,
Haudasta nousunsa varmuuden soi.

Hauta on siunattu, valta sen kaattu,
Siksipä kiitos nyt kaikukohon!
Autuus on avattu, taivas on taattu;
Uskovan osa se onnekas on.

Kärsivälle ystävälleni

Paljon meillä tointa, työtä,
Usein kyyneleitäkin,
Vähän päivää, usein yötä,
Joskus ukkossäätäkin.

Kiusaukset, puutteet, surut,
Matkat poikki laaksojen
Raskauttaa matkan, murut
Pienet onnen aikojen.

Mutta miksi emme muista
Kuinka tie myös Jeesuksen
Tehty varsin poikkipuista,
Raskas, kova, okainen.

Jos on Herra paimenemme
Eipä vaaraa ollenkaan,
Miksi sitten hätäilemme?
Hänpä auttaa omiaan.

Hänen kanssaan käsityksin
Ystäväiseni, oi, käy!
Ole varma, ettet yksin
Jää, vaikk' ei Hän aina näy.

Matkalla

Oi sulle, Jeesus, laulelen
Mun paras ystäväni,
Ja etehesi kantelen
Mun lahjan, kalleimpani.

On suur, oi Jeesus, armosi:
Sä taivaan tuotit mulle;
Sun veresi ja kuolosi
Toi päästön tuomitulle.

Mä kerran pääsen luoksesi
Mun armain ystäväni!
Oi! Sitten ylkä, nimesi
Mun raikuu laulussani.

Tää kuninkaani suloinen
Ei kúrjintakaan heitä;
Tuo uhrikuolo verinen
Se synnit eikö peitä!

Oi juhla, luona Karitsan,
Kuin ihanaa on siellä!
Ja juhla se on loputon.
Mun veljyt, ootko tiellä?

Ja sinne juhlaan kurjakin
Voi käydä. Hauskaa siellä!
Ja tulla sinne minäkin
Saan, kulkein Jeesus tiellä.

Käy Jeesus kyllä matkalle
Ja johtaa rantaan asti,
Hän oiva luotsi laivalle
Jos uskot ainoasti.

Alkuperäisen säveleen saa tekijältä.

Mitä ihailen

Kaunis kuu on illansuussa,
Viehättävät rusot sen;
Satakieli pihapuussa
Sulaa kylmät sydämen.

Oisko mitään ihanampaa
Kuin on aamu-aurinko?
Synkät, soukat, kaikki kultaa.
Tää mun ihanteeniko?

Kukat nurmen mulle laulaa
Kielin, sanoin tuhansin;
Noilta viisas usein lainaa
Miettehiä miljoonin.

Juhla-aamu sunnuntainen,
Kellot Herran temppelein,
Kehdonlapsi keinuvainen,
Avaruuden sinikin.

Kaikki nämä suurta ovat,
Tunteet ylös kohottaa,
Ihmiselle selvin soivat:
Etsi yhä parempaa.

Ehkä vielä korkeampi
Äidin hellä rakkaus;
Huolta isän arvokkaampi
Oisko kenen uhraus?

Puhdas lempi nuorukaisen
Kultaakin on kalliimpi,
Neidon nuoren omenaisen
Katse kahta kirkkaampi.

Suurta nämät, ihanata,
Jaloakin aikanaan;
Silti pian poistuvata
Katoavaa kaikkiaan.

Mistä löydän joka pysyy,
Jot' ei vuodet vuolaat syö?
Tuota jokahinen kysyy,
Siinä tuhatvuotten työ.

*

Onpa silti sellaistaakin,
Jok' ei maadu maassakaan;
Sitä omaa köyhänäkin,
Rikkahat myös toisinaan.

Nuorukainen, harmaahapsi,
Mies tai nainen, kuka vaan;
Kuningas, myös löytölapsi,
Kurjin mierolainen maan.

Mikä ois' noin yhtehistä,
Jota saisi kaikkikin?
Se on kaunein kukkasista,
Timanteista kirkkahin.

Etkö arvaa, ystäväni,
Mistä puhun viittaillen?
Jos nyt viitsit puhettani
Kuulla, sanon sulle sen.

Ennen muinoin eräs sanoi,
Lausui tämän lausehen,
Varmaksi tuon itse vannoi
Tuhatjoukon kuunnellen:

“Jumalan se nähdä saapi,
Iki-onnen, autuuden,
Joka Luojaan turvajaapi,
Omaa *puhtaan sydämen*”.

Nytpä kysyn, punaposki,
Kukka, lilja herttainen,
Sulta, joko synti koski
Rintas' rauhaan, armainen?

Sulta, nuorukainen, jalo,
Kysyn, nuori sankari:
Onko vielä sielus' valo
Ristin Herra, Mestari?

Mistä löydän syömen puhtaan,
Mistä rinnan raikkahan?
Täydellistä kun ei yhtään,
Kaikki syypäät vikahan.

Kaikki annan jos vain löydän
Yhden pienen sydämen,
Puhtaan, nöyrän, vaikka köyhän,
Väliä ei ole sen.

Raha ruostuu, talo palaa,
Vuodet muodon muokkailee;
Puhdas sydän sykkii salaa,
Nuorekkuutta tulkitsee.

Ei se jäädy, puhdas sydän,
Vaikka paukkuu pakkänen,
Sill' on elonvoima, ydin
Iki-tuoreen kukkasen.

Puhdas sydän! ihanteeni,
Ihailuni ihmemaa;
Sulle kaikuu kanteleeni,
Sua toivon tarkoittaa.

Suomi-opiston juhlassa

Sepitetty kesän 1918 opistojuhlia varten.

Oi Isä! anna mulle laulumieli
Niin, että voisi heikko kieli
Sun asiastas käydä kertomaan.
Mi arvokasta tässä, se on Sulta,
Mi kelvotonta, se on kaikki multa.
Tään asialles, Herra, omistan.

*

Ei kauan sitten, kuulin linnun laulun
Niin sointuvasti korviin kaikuvan;
Se ilmi toi tuon sopusoinnun, rauhan,
Min konsaan nähdä sois' en loppuvan.

Se lintu lauloi kieltä puhtaampata,
Sen kieli kultasanoin kumpuili;
Soittonsa ilmei tuota kauniimpata,
Jot' ihmisrinnat aina hapuili.

Ol' onnea se laulu aivan täysi,
Uhkuen rauhaa, ilo-elämää;
Tuon kaiku tien mun rintaan oitis löysi
Kysyen: "Mikä sulla määrän pää?"

Äänensä kaikui yhä lempeämmin,
Helkkyen sieluhuni tunkehin:
"Laps' inehmon, sua enin, palavammin
Kuin mitään, missään, milloin, rakastin".

"Voimani, työni, veren, henkenikin,
Kaikk' vuoksesi mä alttiiks' uhrasin,
Luovutin sulle kaikki, kotinikin
Asunnoks' ikuiseksi lupasin".

"Turhaksko vaivan, kipun katsonetkin?
Oi, ethän ylkääs luotas työntää voi!
Omaksen sun mä olen merkinnytkin
Tahdosta Isän, joka kaikki loi".

Näin oksallansa lintu pienokainen
Viserti: "Lähettiläs Herrasi
Oon tässä. Poika ainokainen
Tänäänkin viel' on ystävänäsi".

Nyt riemu suuri syöksyi syömeheni,
Ilosta käten ylös kohottui:
Kiitetty Herra, joutui mieleheni,
Oi, autuus Golgatalla valmistui!

Oi, että kansat kaikkialla saisi
Tään riemun itsellensä omistaa!
Oi, että Suomi-opistokin voisi
Osaltaan sanomata julistaa!

*

Kansallemme Luoja laitti
Oppikodin oivan tuon,
Jossa kansan lapset kaikki
Löytää tiedon kultavuon.

Isät, äidit parastansa
Lasten vuoksi yrittää,
Eivät soisi vaivojansa
Hukkaan, turhaan menettää.

Mutta eihän isä ehdi,
Eikä rakas äitikään,
Mitä tahtois lapsellensa
Koko ijäks' opettaa.

Koulu tässä avuks' tulee
Opinonet aukaisten,
Koulussapa lapset kuulee
Tiedot suurten viisasten.

Oppi omi hyödyllinen
Elämässä ihmisen,
Tieto, taito tarpeellinen
Toimiessa jokaisen.

Mutta meille, suomalaiset,
Riittää *suomalainen* vaan.
Koulut hyvät tämänmaiset
Eivät riitä yksinään.

Monta meillä, jot' ei muilla,
Säilyttää me tahdomme:
Kirkko, kieli, tavat, kunto,
Kalliit omaisuutemme.

Suomalainen koulu meille
Aivan välttämätön on,
Suomalaisten lasten teille
Valotorni verraton.

*

Terve teille, kansalaiset,
Tänne luontoon juhlimaan,
Seudun kunnan suomalaiset
Vapaudesta nauttimaan.

Miksi tänne kokoonnuimme,
Miksi kodit jätimme?
Miksi kaikin hymyilemme,
Vanhat, samoin lapsemme?

Kysyt miksi, sanon siksi,
Juhla täällä suur' on nyt,
Sikspä kevät kaunihiksi
Luonnon omi loihtinut.

Tämä juhla, juhla koulun,
Juhla Suomi opiston,
Täällä näyttää väki seudun
Olevansa tietoinen,

Ett' on tieto voimaa, valtaa,
Joll' on suuri lupaus,
Joka voittaa ilman kalpaa,
Jok' on nuorten kaunistus.

Hauska, että suomalaiset
Asiansa oivaltaa,
Kaunis, että kansalaiset
Laitoksensa kannattaa.

Koulu kansan kasvattaapi,
Koulun kansa kannattaa;
Tämä joukko tajuaapi
Mikä hyvää tarkoittaa.

Juhlikaatte kansalaiset,
Nyt on teidän päivänne;
Pyhittäkää Väinöläiset
Kristukselle juhlanne.

Juhlaruno, Chicagon Siirtolan 23:ssa vuosijuhlassa 1915

(Prooemium — Supplicatio.)

Oi, Sulle, runoni mä tahdon alistaa,
En sillä tahtois ketään pahentaa!
Oi, että hyvän työhön tämä kelpajais,
Siit', että jalot aatteet innostusta sais!

(Poema. Pars prima.)

On syksy-ilta. Tuuli käy,
Ei valontuikahdusta näy,
Vain tuuli riehuu, ärjyy.
Mun tieni aivan valoton,
On avaruuskin tähdetön,
Sydämeim heikko värjyy:
Mi tie on tää, näin pimeä?
Näin musta, tuiki synkeä!
Jo toki jouduin harhaan!
Uh! pelkään, peikot peitsii mun,
Nyt käsi laskeuu hirmutun
Mun päällen, raukan, varmaan!

Mä kuolin jo, se elämä,
Jot' uneksin ja toivoilin,
Ei tullut mulle laisin.

Niin paljon toivoin, väkevä
Mä luulin, vaikka mihinkin
Mä kyllä kykeneisin.
Niin luulin; luulo petti mun,
Kun hetki tuli koettelon,
Tomuksi kaikki meni.
Kun yössä yksin kuljeksin,
Niin haltijoita haaveksin,
Miss' oli miehuuteni?

*

Mut enhän kuollut vielä, en.
Milloinka vainaa vapisten,
Puhellen seisoi tiellä?
Mä liikun, puhun, värisen,
Mun hiukan sykkii sydämen,
Ja elo asuu siellä!
Vain kauhistus mun käsitti,
Yö hirmuineen kun yllätti,
Tok' elän, hengin vielä.
Siis tahdon jatkaa eteenpäin,
Ei matka kulu yhtään näin
Vapisten, pelkomiellä.

Mä kuljen, luulen olevain
Jo mökin luona tuttavain
Mun lapsuustovereini.
Niin, tuossa tupa ompikin
Vaikk' on se seudun matalin,
Vie sinne askeleeni.
Mi kumma, joko nukkuvat?

On poissa tulet tuikkivat,
Töin, tuskin löydän oven.
Kolkutan. Tulkaa avaamaan!
Lyön jälleen, mutta turhaan vaan.
Jo pelko täyttää poven.

Mä varron hetken, toisenkin,
Tää ihme on, mi tullutkin,
Kun mitään kuulu ei näy.
Tuo ovi oisko säpissä,
Tai oisko väki kylässä?
He pian kotiin käy.
Niin odotan ja odotan,
Taas odotan ja odotan,
Ei mitään kuulu vainen.
Nyt kumma on! Käyn kokemaan.
Tuo ovi ehkä aukeekaan.
Mä yritän ja pääsen.

Ei eteis-ovi lukottu,
Ei tuvan ovi suljettu,
Saan vihdoin lamppuun valon.
Oi Jumalain, mit' omi tää?
Mi mulla nyt on nähtävää,
Tää paikka helvetti on!
On tuossa pieni *verissään*,
Ja toinen lepää vieressään,
Ei koskaan lapset herää.
Ja sitten. Äiti pienoisten
On vuoteellansa, kantaen
Kurkussaan *kirveen terää*.

Tää näky on niin kamala,
Sen kestän varsin vaivalla,
Mun halkee sydämeni!
Ken teki tämän verityön,
Peitossa synkän syksy-yön?
Ja koti *ystävieni!*
Oi, tuoll' on perheen isäkin,
Hält' ompi *auki otsakin,*
Vain puna valuu sieltä!
Jo aivan tähän pakahdun,
Kun koko perhe Raunistun,
Voi Herra, tuonen tiellä!

*

Sain sitten kuulla jälkeinpäin
Mi oli turma ystäväin,
Se viinasta ol' tullut.
Miesparka halus' juotavaa,
Sen äiti kielti, syötävää
Kun perheellä ei ollut.
Tuo äiti raukka rukoillen
Vain sanoi, isä kiroillen
Kirveestä iskun antoi.
Sai siitä lapset parkumaan,
Niin saivat iskut vuorollaan,
Lopuksi itseän ampui.

Kenenkä työ tää murhatyö,
Min peittää yhä sumu, yö,
Niin, kuka rangaistaneen?

On *juoma* tässä murhaaja,
Tuo polo mies ol' uhraaja
Viinasten alttarilla.

*

Mun kansani, oi tahdotko
Sä kuolla, juoda, murhata,
Vai oisko nousta aikas?
Vois aamu vielä nousta sun,
Heimoni, kauan sorretun,
Uus' aamu selvä, kirkas.

*

(Pars secunda.)

Kuului kutsu kunnahalta,
Viesti vieryi vieremältä:
"Tulkaa Siirtolan juhlahan,
Vesipoikien pitoihin".

Siitä kertoi kell' ol' kieli:
Siitä patsahat pakisi,
Aviisit suurella suulla,
Sanomat varsin somasti.
Kalle haastoi Annallensa:
"Käy mun kanssani kemuihin".
Vihtori Fiijalle saneli:
"Tule Siirtolan juhlahan".

Miksi juhlii siirtolaiset,
Mikä täällä on tullunna?
Mikä veti soittoniekat

Pillipiiparit kokosi?
Kysyt miksi? Sanon, siksi:
Kaksi kolmatta kajonnut
Vuotta kultaista kulunut.

*

(Pars tertia.)

Ihana tuo ensimmäinen
Ilta oli lokakuun,
Talossa kun Johanssonin
Kokoukseen ryhdyttiin.

Kolmetoista kaikkiansa
Näitä oli urhoja,
Jotka väkivoimillansa
Siirtolan loi muureja.

Moni näistä manan maille
Mennyt on jo aikoja;
Teille, veljet, urhokkaille
Teemme kilvan kunniaa.

Moni myöskin väsähtänyt
Ompi vuotten vaihteissa,
Ehkä joku eksähtänyt
Kapakan lie ovissa.

Kolme silti tervaskannon
Tavoin aina seisoneet:
Johnson, Palo sekä Lund on
Kaikki tuiskut taistelleet.

Kiitos teille toimimiehet,
Kiitos kiltit naiset myös!
Kiitos vanhat, samoin nuoret,
Taivas palkittokohon työs!

*

(Pars quarta.)

Syksyn tullen korjaa pellon elon
Aittahansa maamies riemumielin;
Rintansa ei tunne hiukkaa pelon,
Onnestansa kertoilepi kielin.
Niinhän teki Paavo Saarijärven,
Petun sijaan oli saanut leivän,
Tyytyväisnä risti kätensä.

Oisko meillä myöskin elonaika,
Jälkeen kylvötyömme vuotten kym-
menten?

Oisko myöskin iloon syytä, vaikka
Työmme onkin sangen keskeneräinen?
Onpa kyllä, iloita me saamme,
Siitä toisillekin jakakaamme,
Onhan uudispuuro pöydällä.

Jotain tehty, vielä tekemättä
Paljon, huomaa, paljon vielä on:
Monta juomaluolaa sulkematta,
Moni koti vielä onneton.
Moni äiti itkee, kapakkahan
Perheen isä rientää tuhlaamahan
Lasten leivän, lämmön, vaatteetkin.

*

(Exhortatio.)

Sisaret ja veikot, nytpä vasta
Oikein tuima taisto alkaakin,
Kun on päästy lapsuus-askelista,
Miehen mieli tulee ottaakin:
Lyödä oikealle, vasemmalle,
Ottaa vihollinen ahtahalle,
Kurkkuun kuristamaan karata.

Emme saakaan antaa hetken rauhaa,
Levähdyistä sydän-yölläkään.
Niinpä petokin tuo itse pauhaa
Pitämättä edes pyhääkään.
Oi tuo *julmuri* ja *tulikita*,
Kyllä varmaan pian sinun pitää
Jättää suomalaiset rauhaan, murhaaja!

Siispä eespäin, mukaan kaikki tulkaa,
Uni tyystin kerrankin nyt pois!
Voiton rantamalta, veljet, kuulkaa,
Eikö korvihinne soitto sois!
Työhön tullos sisko, vanha, nuori,
Kerran kaatuu viinan iki vuori.
Tahdothan, oi, olla mukana?

Maijulle

Maiju tyttö tylleröinen,
Sinisilmä, hymysuu
Kuules, pikku palleroinen,
Aivan sinuun huh huh tuu.

Mitä mietit, tuumit, huolit?
Enkelini, laulele!
Huomennapa vihkituolit
Eikö meitä kantele?

Älä huoli surra isää,
Joka tänään haudattiin;
Lempi meille leivän lisää,
Niinhän, muistat, vannottiin.

Sinijärven töyrähällä,
Alppivuorten äärellä,
Ihanalla pengermällä,
Honkain, kuusten keskellä.

Siellä pikku, pikku tupa,
Jota kauan unelmoit;
Maijunpa on siinä lupa
Syödä rieskat, kirnuvoit.

Valta siell' on toimiella,
Kukkapenkit istuttaa,

Ruususia ihannella,
Kultakutrit kaunistaa.

Sataäänin, tuhansinkin
Metsän linnut livertää,
Leivonen, myös satakielkin,
Vielä pyykin viheltää.

Hiljaa rantaan laineet loiskii
Purren pienen keralla,
Kuka siellä kättään huiskii
Istuessaan tuhdolla?

Hämpä armas, Maijun oma
Sieltä kotiin kiiruhtaa;
Suuteloinen kuuma, soma,
Tervehdykseks jouduttaa.

Pirttiin käydään, kahvi juodaan,
Onnestapa nautitaan,
Silmäykset hellät luodaan
Kotona nyt istutaan.

Onnelliset muistaa tässä
Mistä heille kaikki tuo:
Parahassa Ystävässä
Heillä kaiken onnen vuo.

Sikspä usein laulun, soiton
Kiitossävel kajahtaa,
Alttarilta tämän kodon
Uhri taivoon kohoaa.

Liljalle

Lilja, sua kutsun, armas,
Vaikk' ei tää oo nimesi;
Oothan kaino, hertas, harras,
Omenaiset poskesi.

Alna, sua muut vain kutsuu,
Lilja, minä, pulmuni;
Unissainkin muotos muistuu
Mulle, sydän haluni.

Onko noissa silmissäsi
Taivaallinen tuli tuo?
Eikö aivan sanoissasi
Enkel sydäntänsä suo?

Miks' ei Lilja muotoansa
Koristele maalailten?
Miksi vaate vartalonsa
Halpa, yksinkertainen?

Miksi Liljan sanat, käytös
Aina sattuu samallen?
Miks' ei "minä suuri" näytös
Pyri joskus pinnallen?

Liljahan on Luojan kuva,
Valmis Herran kädestä,
Kasvonsa ei maalailuja
Tarvii, varsi varoja.

Sanat, käytös, sydämensä
Puhuu puhtaudesta,
Nöyrä hän on, pienuutensa
Huomaa Luojan luonnosta.

Kuni kukka, ensi lumi,
Tahi taivaan tähtönen
Olet oi, jos sulo uni
Elosi ois, miekkonen!

Varo, ettei tuota rintaa
Riistä sulta mikään pois!
Nuoren puhtautes' hintaa
Kenpä arvellakaan vois.

Nauti elämästä, nauti,
Mutta muista, miten vain;
Monen nautinnon on tauti
Tulos, palkka paha, ain.

Kirkkaampi kuin aamunkoitto
Mieles', sielus', toiveesi;
Halpain ajatusten voitto
Säilyttää sun onnesi.

Herra suokoon, jälkeen monen
Vuoden, ilon taivaisen;

Miksi suren, oma kenen
Olet täällä hetkisen.

Siellä varmaan, jos ei ennen,
Kohdatkaamme kotona;
Maassa murhe murtaa lemmen,
Usein ollaan orpona.

Vapaus on siellä suotu,
Kultakadut kävellä;
Sydän-tutut yhteen tuotu
Enkel-seuran keralla.

Jospa siis nyt viime kerran
Hyvästimme jätämme,
Luona Isän, taivon Herran
Tervehdykset lausumme.

Sitten eipä erotakaan,
Yli aikain laulamme
Yksissä, kun muistoakaan
Synnin ei. Oi onnemme!

Auta, Herra, sinne meitä
Iki-kotiin kulkemaan;
Käymään aina Jeesus teitä,
Hän vain johtaa kunniaan.

Who art thou?--Love

O where I'll go to find that's called the love,
Know I not yet its form, its shape, its size;
Is she a lady, man or god above?
Perhaps a queen that sits in midst her wise,
Or singer gay upon the stage of a court.
Or lark that sings in skies high up so fine
Or princess charming of the knightly fort?
Perchance thou spirit of the rippling wine,
Or what? I can't see thee thou poets pet,
Whom Shakespeare, Salom, Raleigh koonly sang,
Whom every mortal likes as bridge with wed,
And all forget its mortal spear and pang.
Who art thou, whence and whom thou giv'st thy
hand?

What is thy name?
Where is thy home, thy land?

What do I see is that whose name is love?
Tho modest, shy se quiet charming still.
Now art so grand as mountain greatest hill;
Howe'er so kind so humble as a dove.
Tho lowley art, before thee greatest bow:
Your servants kings and lords if sound or ill
Your sake a hero dies that's country's will.

Must I, your sake, forget my dear just now?
Yes. Yes, all best you have at once they give,
Your soul, your words, your eyes, your hand,
your life.

It's love that asks all that are worth to live,
All pays she back, her measure will be rife,
This love, which makes all days so sweet to live,
Is heaven born, endures all struggle strife.

Das Blümchen

Mein erstes Gedicht auf deutsch.

Du Blümchen weisz, du schön und nett,
Ich liebe dich ja sehr;
Du wächst auf meinem Fensterbrett,
Wie du, gibt es keins mehr.

Du jung und frich und rein und froh.
Die Welt, ach! tut mir leid;
Du einzger Freund mein, einzger, oh!
Die Freunde, wo ihr seid?

Mit dir mein Röslein je ich sing'
Du mich allein versteht,
Dir Engel hübsch mein Sorg' ich bring',
Du Herzen ja kurierst.

Sävel: "Majestic sweetness" etc.

Gaudeamus igitur

Käännös latinankielestä.

Iloitkaamme, koskapa
Juuri nuoret ollaan;
Jälkeen nuoruus kevätkauden,
Jälkeen vanhuus raihnauden
Mullan tupiin tullaan
Mullan tupiin tullaan.

Missä kaikki eellämme
Elänehet ovat?
Etsi heitä ylhäältä
Tahi hae alhaalta,
Missä he nyt ovat?

Elämämme lyhyt on,
Varsin rajoitettu:
Kuolo saapuu nopeasti,
Tempaa meidät äkeästi
Ketään säästämättä.

Eläköhön koulumme
Opettajinensa;
Kukin jäsen kohdastaan
Sekä kaikki yhtenään
Kukoistakoon kanssa!

Neitosemme hempoät,
Kaikki ihanaiset
Eläkööt, myös naiseimme
Hellät rakastettumme,
Hyvät utteraiset.

Tasavalta eläköön,
Myös sen hallitsija!
Karttukohot suosijamme,
Varttukohon valtiomme
Mainen suojelija!

Vihat, riidat kadotkoot,
Elon ikävyydet.
Poistu pois rienaaja
Nuorten ilon herjaaja,
Kaikki pilkkakirveet!

Kaukainen ääni

Mä kuuntelen kummaa ääntä,
Tuon kulkija kuulla voi,
On ilta ja lampi tyyntä,
Se sulosti sieluun soi.

Sen kuullen ei murhe muistu,
Se uudeksi elon luo,
Tuo mikä on soitto moinen,
Ja mistä on sävel tuo?

Tuo soitto on luonnon kieltä
On taivaiset säveleet sen,
Se ylhäältä kertoo sieltä,
Miss' onni on ijäinen.

Upon my mother's Grave.

To grave thine come I, mother dear!
Eight years have long just passed,
Still loving voice of thine I hear
That ne'er is yet surpassed.

Those kisses hot thou pressed my lips!
There's nothing more divine;
Thy words so kind, thy heart so pure
I'll remember, mother mine.

The flowers that here I daily bring
To-day I bring once more,
Tho move I far, see thee not here,
We'll meet in heavenly shore.

Sävel: "Majestic sweetness" etc.

Orpona

Päivä on pimeä, pilvessä taivas,
Sydämeni kumma, kallio-raskas;
Poikaasi, Äitini, oottelet jo,
Vartonet lastasi kotio.

Kaukana kuljen mä vierailta mailla,
Ystävätä, kotia, lempeä vailla;
Kulkijan tie kylmä osani on,
Orpo kun oon minä onneton.

Missäpä ystävää äitini vertaa!
Kukapa se muistaa tuhatta kertaa?
Äitini, enkeli herttainen mun,
Muistosi siunattu mulle on sun.

Alkuperäisen säveleen saa tekijältä.

Äidin kehtolaulu lapselle

Nuku pikku piltti, pieno,
Tuuti, tuuti lulla;
Äiti leipoo, oma Vieno,
Pian kypsyy pulla.

Nuku, nuku oma kulta
Äidin kultahelmi,
Eipä puutu suukot sulta
Hypi tahi telmi.

Nukkumatti pitkäparta
Ajaa varsallansa,
Vieno poikaa hän ei karta
Koppaa korjahansa.

Vanhan vaarin sylikössä
Soma matkealla,
Keijukaisten kylikössä
Kaunis kahlaella.

Äidin kakku kypsi jo on,
Nouse, lapsi armas!
Äidin kultu kiltti myös on,
Silmäterä, rakas.

Päivän sankarittarelle

Martta, Martta! arvaas mitä?
Sulla nimipäivä!
Kaunis nimes' sanoo sitä:
Tänään merkkipäivä.

*

Sireenit kukkivat, tuoksua tuovat,
Lintuset laulaen iloa luovat;
Morsiushunnussaan maanpinta kukkii,
Tästäpä inehmon sydänkin sykkii.

Kevät on ihana elämän aika,
Kesäpä ahkeran toiminnan aika;
Kevättä lemmin, rakastan kesää,
Kevättä toivon, ainaista kesää.

Luojamme luonut on ainaisen kesän
Aivan kuin peipolle pehmoisen pesän,
Nuorelle, vanhalle, kultaisen, kalliin,
Sydämen, rinnan Mestarin malliin.

Kasteessa annetun nimemme kera
Liittonsa yhdisti taivahan Herra

Syntisen lapsen, autuas aivan
Veressä Karitsan, perijä taivaan.

*

Kasteesi, nimesi, autuutes' vuoksi
Riemuitse nuorena, Luojasi luoksi
Pääsetpä suurehen onnehen kerran,
Kaikessa onnistut seurassa Herran.

Suomi-opiston tyttärien laulu

Nyt laulamme Opiston tyttäret me,
Me laulajan lapsia oomme,
Me laulamme suloja Suomemme,
Me laulamme päiväksi yömmе.

Kuule, kantelo soi
Tuopa Väinämön, oi
Etkö huomaa sen kaikua kauas,
Senpä taattomme loi,
Ilon ilmoille toi,
Jota ihaili maa sekä taivas.

Kalamatkalla

On kala kulta kovassa,
Ei ahven onkeen käy,
Kun tuuli ompi pohjassa,
Ei särkiäkään näy.

Tuon tulimme me tuntemaan
Vaikk' mielikarvaalla,
Ett' turha mennä onkimaan
On pohjatuulella.

Ei Heikki setä uskoa
Tahtonut vähällä
Vellamon lukon pitoa
Ahtolan aitoilla.

Tuo setä luotti onkihin,
Mä matoin turvasin.
Kuitenkin koti-eväihin
Ol' turva viimeinenkin.

Me, huolimatta kaloista,
Nautimme kuitenkin:
Viilistä, voista, peruista
Sai vatsa kylläkin.

Kun sitten kotiin palattiin
Jouduimme tilille:
"Ne kalat, missä?" "Annettiin
Hakalan mirrille".

Niin väsyneinä, nälkäisnä
Kuin jäniskoira suur,
Me palattiin raihnaista
Ja ärtyisinä juur'.

Oi kulta kahvikupponen,
Mi on sun vertaistas?
Jo anna mulle suukkonen
Sun armas huulestas!

Ei tarvii enään enempää
Matkasta jutella;
Sen tuloksia kukin saa
Mielikseen arvella.

**Pehmeää puulattiaa pestessä eli
tikku sormessa**

Tikku pisti sormeheni,
Ah kuink' äiläköi!
Tuska tunkee syömeheni,
Missä apu, oi!

Työnsin sormein kuumaan veteen
Aivan kiehuvaan,
Tuonpa luulin hoivan hetteen,
Kipu yltyy vaan.

Leipiänsä äiti paistaa,
Uuni punottaa,
Lieden tuhkaan sormi syöksyy,
Ai, ai kauheaa!

Äidillä on kaapin päällä
Pullo nestettä,
Sormeani sievedellä
Suvin, kauheata!

Isän rajavasaralla
Isken häässäni
Sormen päätä pankon päällä,
Veitsi käässäni.

Muu ei auta, sormi täytyy
Aivan halkaista,
Tikku pois, jos kerran löytyy
Vaikka maksasta!

Veitsi luotu leikkaamahan
Työmies kunnokas,
Hullun käässä kääntymähän
Varsin tuhokas.

Halki, poikki, ristiin, rastiin
Sormein viiltelin,
Tikku vain ei näy mistään.
Tuska kamalin.

Äiti rientää: "Mikä tullut?"
"Tikku sormessa!"
"Poikain, tässä käässä luullut,
Onkin toisessa".

SISÄLLYSLUETTELO

	Sivu
Jeesuksen kanssa	7
Karitsaa katsellessa	9
Mä Sinuun katsahdan	11
Siskolleni	12
Rauhanmaa	13
Mun voimani on Herrassa	15
Isä taivainen, auta!	17
Jumalani ja minä	19
Jeesukselle huoleni	20
Jouluna	21
Pääsiäisriemumme	22
Kärsivälle ystävälleni	23
Matkalla	24
Mitä ihailen	26
Suomi-opiston juhlassa	30
Juhlaruno Chicagon Siirtolan 23:ssa vuosijuhlissa 1915	35
Maijulle	43
Liljalle	45
Who art thou? — Love	48
Das Blümchen	50
Gaudeamus igitur	51
Kaukainen ääni	53
Upon my Mother's Grave	54
Orpona	55
Aidin kehtolaulu lapselle	56
Päivän sankarittarelle	57
Suomi-opiston tyttäreiden laulu	59
Kalamatkalla	60
Pehmeäpuulattiaa pestessä	62

Suomalaiset nuoret!

Suomi-opisto on perustettu teitä varten. Teidän hyväksenne, teidän tulevaisuuttanne silmällä pitäen kansamme sitä ylläpitää. Tulkaa senvuoksi opiskelemaan omaan kouluunne. Suomi-opisto voi antaa teille paljon sellaista, jota ei mikään muu koulu Amerikassa voi tehdä: kalliin uskontomme opetuksen, perinpohjaisen tutustumisen omaan kauniiseen kieleen sekä suomalaiseen musiikkiin.

Pyytäkää opiston vuosikertomusta, joka lähetetään pyynnöstä vapaasti.

Kirjoittakaa osoitteella:

**Suomi-opisto,
Hancock, Mich.**

MATKALLA

nimisen *taskulaulukirjan* kustansi Suomi-opisto äskettäin ja on se osoittautunut hyvin käytännölliseksi kokouksissa, kättäjuhlassa y. m. tilaisuuksissa käytettäväksi. Siinä on lauluja 50, m. m. Amerikka suomenkielellä. Uskonnollisen lauluvaikeiman lisäksi on raittiislauluja sekä kansallisia lauluja. Hinta viisi senttiä kappale tahi enemmän Suomi-opiston hyväksi. Seuroille ja yhdistyksille alennusta summissa ostettaessa.

Kuvallisia postikortteja myy Suomi-opisto useampaa laatua sentillä kappaleen. On kauniita uskonnollisaiheisia, maisemakuvia, kuvia Suomi-opistolta y. m. Kun kirjoitatte tuttavillemme onnitteita ja tervehdyksiä, niin miksi ette voisi käyttää suomalaisia postikortteja vieraskielisten sijasta? Vain 1 sentti kappale. Pyytäkää näytteitä.

RAUNIOLA

Suomesta ja Amerikasta.
Kertoillut KOIVUN VISA.

216 sivua.

Hinta 50 senttiä.

**Suomalais-Luterilainen Kustannusliike,
HANCOCK, MICH.**

Nuorten Ystävä

Kristillinen nuorisolehti. Ilmestyy kerran kuukaudessa.

65 senttiä vuosikerta.

**Suomalais-Luterilainen Kustannusliike,
Hancock, Mich.**